

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 293. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacob03val-shoot-idm139892126751088.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker III Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

BRUDSTYKKE AF EN FORTÆLLING (4)

294
295

Der kom en Ryttersmand ridende gennem Hulvejen i en Skov.

Op med begge Skrænterne stod der store, bare Træer, helt højt op, til de øverste havde Toppen i Sol, men dernede, der var det mørkt og knapt med Lys.

Og Foraarsvinden kom tungt op gennem Vejen.

Og Ryttersmanden kom ogsaa tungt, og han slæbte en stor Le efter sig saa den pløjede med sin blinkblanke Od i den sorte Muld.

Bleggul Hest var han paa, og gammel sad han forover i Sadlen, i Læg og Folder af Sidt og Sort med een hvid mager Haand i Tømmen og een hvid mager Haand om Leens Skaft.

Han var større end Mennesker er og der var ingenting Hvidt i hans Øjne, bare det Sorte som seer.

Og hvor han red frem, der fyldtes Luften om ham med den muldne, mulddramme Em fra det vaade visne Løv, der gjæred, fra Bunden, der raadned, fra Træstødene, der frønned og gik i Trødske, og fra Mosset, der smulred hen. Og fra de høje Træer ramled

296

de gamle tørre Grene ned og gjorde Larm og gjorde det stille, saa Hovslaget af hans Hest var som den eneste Lyd i Verden.

Og Hovslaget af en Hest til, bagved ham, langt borte.

Han holdt stille og lyttede, saa nikkede han, som om han forstod, og red til igjen.

Det varede en Stund, saa kom den anden Ryttersmand til Syne paa en Hest som var rød.

Ogsaa han var større end Mennesker de er, men han var at se til som en Knøs paa en Snes Aar med lyse Dun paa de glatte Kinder og om den fulde smilende Mund.

Halvt af Hvergarn og Kongers Purpur til Hælvten var hans Dragt, men de slanke Lemmer kom blændende nøgne ud under Hvergarnet og ud under Purpuret, - hedningeagtigt nøgne. For det var Amor ham denne Knøs med Lokker, der krusede sig om hans Hoved som gyldne Spaaner, og paa hans Ryg hang Koggeret med Pile, men den stærke Bue havde han knyttet ind i Hestens Manke.

Og hvor han red frem der krummed Bregnerne de brunlaadne Snørkler op over Mulde, det raadne Løv blev levende af gule og hvide Spirer, og tusinde Kim gik af deres Dvale, mens altfor aarle Blomster blaandede frem under Vinterbladernes Mørke, mens Knopperne tog til at lysnes i Svulmen over hans Hoved og mens Trækfugleskarer kom sejlene som sorte Tegn over den graablaa Himmel.

Amor red op paa Siden af den Gamle

297

med Leen. De nikkede til hinanden og fulgtes saa ad gennem Hulvejen uden at tale, og da Vejen kom ud af Skoven og tog dem med sig tværs over Marken hen til Adelvejen og de havde den store By lige for sig med dens brune Tage, dens Taarntinder knejsende og graa og dens guldglimtende Spir, saa nikkede de igjen til hinanden, med et Smil.

Og de red frem ad Adelvejen, der bugtede sig bred og graa, smalere og smalere i det Fjerne, til den som en fin hvid Traad løb ind ad det sorte Øje paa en af Stadens røde Porte.

Og de red.

Lige indenfor Porten var der en stor bar Urtegaard med krogede Abildtræer og i den et Hus, der var skudt op i Gavl ved Gavl under lange stejle Fald af mosgroede Tegl og som havde sine mange sorte Skorstene støttet af efter hinanden med Jernstænger og med stramme Lænker af Jern.

Der standsede de.

Østefter var der et Vindue saa stort som en Port, et uendeligt Tavl og Tern af smaabitte blyindfattede Knaster af Glas. Det var slaaet aabent og haget til Væggen og inden den portstore Aabning stod Doktor Faust og stirrede ud den Vej han vidste at Skoven og Hulvejen var.

Og Døden og Amor red op foran Vinduet, usynlige som de var, uden at kaste nogen Skygge.

Og der holdt de, større end Mennesker er,

298

og Vinden flagrede med Dødens sorte Kappe og med Amors Purpur, og deres store Heste strakte Halsene ind gennem Vinduet og ludede, halvt i Søvn, med de tunge Hoveder over Bøger og Pergamenter, gumlende paa deres Bidsler, og Skummet fra deres Muler dryppede flagevis ned over sorte Skriftlinier og farvestærke Initialer*).

[Den ene Tanke kom stærkere end den anden ind paa Dr. Faust, som han stod der støttet paa sine Haandflader mod den brede Vindueskarm, een ringsmykket Haand foran hver Hests Mule, og Lyset viste frem hans Pandes og hans Ansigts klare Blegthed og talte hvert et Haar i hans mørke, krusede Skjæg.

Hørligt klang hver Tanke af hans om de to usynlige derude.

"Nu er jeg 40 Aar," tænkte han, "10, 20, 30 Aar til kan jeg leve, saa er alt forbi!

Igjen er det Foraar, igjen har jeg eet Aar mindre at leve ...].

*) Her standser Renskriften; Resten er suppleret efter en Kladde.